

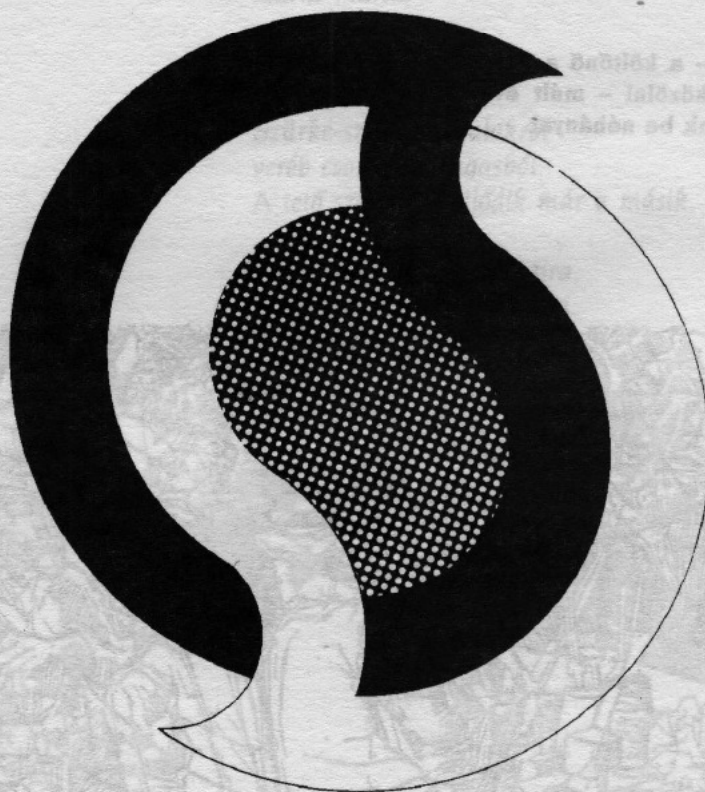
Oki Asalcsi balladája

vannak vidékek kietlen
messziségekbe veszetten
vidékei az őshitnek
ahová utak nem visznek
de eltalál visszaréved
behunyt szemmel is a lélek
nyomra lel a szó a dallam
kötése köt oldhatatlan
csángónál is csángóbb éren
oki asalcsi nővérem
véremmel egy vér ki verset
két megyényi népnek szerzett
két megyének két kötetnyi
verset s utána letenni
váltani a tollat késre
sztetoszkópra és szikére
megmaradni néma társnak
híven ahhoz kit bezártak
kubezáj gerd csöndjét önként
vállalni de nem az önkényt
életen át hallgatással
dacolni az elnyomással
köldök-néző európa
honnan is tudhatta volna
nem lett belőle botránykő
mért nem dalol a votják nő
csak ki érte csak ki élte
s két megyényi kicsi népe
csak ők tudják csak mi tudjuk
még álmunkban is motyogjuk
el mert hallgatni s gyógyított
meghódoltat és hódított
életen át hallgatással
szembeszállt az elnyomással
csángónál is csángóbb áron
oki asalcsi nővérem
két fényképed csokor versed
ennyid maradt rám s a merszed
hogy legalább a családnak
elmondjam a balladádat

Szibériában keres négereket

Szibériában keres négereket
rágógumit ragaszt a holdra
fűszálakkal érvel és patakot pofoz
vonatokat ír és csak papírra köp
az aki Szibériában
az aki Patagóniában
az aki a napon túl és az éjszaka alatt
az aki fehéren és diadalmasan
elűzi az emberek nyugalmát
az aki konok fegyelemmel
rakja egymásra a perceket
mert átlát az időn
át akar látni az emberek szerkezetén
mert már csak az maradt ami lehetetlen
a hihetelent szorítja szívéhez
rágógumit ragaszt a holdra
okleveles szabad emlékeket
és ömlenek belőle a csodák
a nem e világból való
töretlen
puha
formák és életek

A Hollandiában élő költő „Szépen” című kötetéből
(Orpheus Könyvek, Agrila Kiadó Kft., Eger, 1991)

Fajó János szerigráfija